

nich zásad společnosti lidské je nízký a nečestný. Zmateční stížnost není v právu, uplatňuje-li i pro případ, o nějž tu jde, názor, že každý čin trestný může býti spáchán také z pohnutek jiných než z pohnutek nízkých a nečestných. Názor ten nemá místa v případě, v němž jde o čin, prohřešující se na nejprimitivnějších zásadách mravních, dotýkající se velmi povážlivě nejen tělesné integrity dítěte, na němž byl spáchán, nýbrž i způsobilý přivoditi nejtěžší poruchy v duševním žití a dalším mravním vývoji jeho. O pachateli, jenž všeho toho nedbá, lze tudíž zajisté plným právem říci, že nemohl jednati z pohnutek jiných než nízkých a nečestných, a zmateční stížnost nemístně dovolává se vrozené prý náruživosti obžalovaného, za kterou prý nemůže.

Čís. 1260.

Vznesena-li u soudu, projednávajícího trestní věc na základě příslušnosti dle ř. 53 tr. ř., námitka místní nepřislusnosti, jest na soudu, by, vyhoví-li námitce, postoupil obžalobu soudu příslušnému, nemůže ji však odmítnouti a uložit soukromému obžalobci náhradu útrat.

(Rozh. ze dne 6. září 1923, Kr I 412/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do usnesení okresního soudu v Novém Strašecí ze dne 20. října 1922, jímž byla obžaloba pro urážku na cti pro nepřislusnost soudu odmítnuta a soukromý obžalobce uznán povinným ku placení útrat, takto právem: Usnesením okresního soudu v Novém Strašecí ze dne 20. října 1922 porušen byl zákon v ustanovení ř. 53 a 390 tr. ř.

D ů v o d y:

Velitelstvím četnického oddělení čís. 9 na Kladně byla zaslána žaloba četnického strážmistra Karla V-a proti Ludvíku V-ovi, tehdy redakčnímu sluhovi na Kladně, pro urážku na cti okresnímu soudu v Novém Strašecí. Dle obžaloby a příloh k ní připojených obvinil Ludvík V. uvedeného strážmistra tím, že v době mezi 17. a 22. září 1922 v redakci časopisu S. na Kladně vypravoval, že byl dne 17. září 1922 nedaleko R. (okres Nové Strašecí) zbit strážmistrem V-em; byly prý mu dány dvě rány přes hlavu a jedna přes ruku. Dne 23. září 1922 Ludvík V. byv předvolán do kanceláře četnického oddělení na Kladně, opakoval, že strážmistr V. mu u R. dal dvě rány holí do zad, ale že pak rána proti němu holí zasazená do ruky ho nezasáhla. Oznámení prý neučinil, jen vypravoval příběh v závodě. Místo činu V-ova je tedy v obou směrech Kladno. Omylem však obžaloba byla zaslána okresnímu soudu v Novém Strašecí, ježto R. (místo tvrzeného ztýrání) jest v jeho obvodu. Okresní soud v Novém Strašecí nařídil dne 13. října 1922 hlavní přelíčení na den 20. října 1922. Dle protokolu o hlavním přelíčení namítl obhájce nepřislusnost okresního soudu v Novém Strašecí ve smyslu ř. 51 tr. ř., poněvadž trestní čin nebyl spáchán v obvodu tohoto soudu, a navrhl

o d m í t n u t í žaloby a odsouzení soukromého obžalobce ku placení útrat. Soud na to prohlásil usnesení ze dne 20. října 1922, kterým se této námitce vyhovuje a žaloba se o d m í t á pro nepříslušnost soudu, jelikož trestní čin byl spáchán v obvodu okresního soudu na Kladně, a kterým byl uznán soukromý obžalobce povinným zaplatiti obžalovanému útraty za právní zastupování. Žaloba pak podána byla znovu dne 27. října 1922 u okresního soudu na Kladně, hlavní přelíčení bylo dne 23. listopadu 1922 ustanoveno na 7. prosince 1922, do dnes však se nekonalo, ježto obžalovaný jest nezvěstný. Uvedené usnesení nesrovnává se se zákonem. Dle §u 53 tr. ř. přísluší soudu, který nejprve zvěděl o nějakém trestném činu, trestní řízení po tak dlouho, dokud vyhledána nebyla okolnost, zakládající příslušnost soudu jiného dle ustanovení §u 51 a 52 tr. ř. Činí-li obžalovaný námitku nepříslušnosti soudu, plyne z toho dle §u 52 tr. ř. jediné povinnost soudu, postoupiti trestní věc příslušnému soudu spáchaného skutku, nikoliv však odmítnouti obžalobu. V důsledku neoprávněného tohoto odmítnutí pochybeným jeví se i odsouzení soukromého obžalobce ku placení útrat obžalovanému, neboť dle §u 390 tr. ř. lze pouze podlehnuvšímu soukromému obžalobci, bylo-li řízení trestní skončeno jinak než rozsudkem odsuzujícím, náhradu útrat obžalovaného uložit. Skončeno-li však řízení neprávem, stalo se i přisouzení útrat proti zákonu. Teprve při řádném ukončení trestního řízení mohou býti zvítězivší straně útraty trestního řízení přisouzeny a zejména obviněný musí zvítězivšímu soukromému obžalobci nahraditi veškeré útraty, vyjma ony, jež ve smyslu §u 389 čís. 3 tr. ř. vzešly jeho zvláštním proviněním.

Čís. 1261.

Nejde o projev veřejný (§ 490 tr. zák.), byl-li dopis, projev obsahující, zaslán doporučeně, třebas pisatel věděl, že adresát není mocen jazyka, v němž byl dopis sepsán.

(Rozh. ze dne 6. září 1923, Kr II 287/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení • zmatečn^í stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 15. února 1923, jímž byl obžalovaný Antonín F. uznán vinným přestupkem dle §u 487 tr. zák., takto právem: Rozsudkem krajského jako odvolacího soudu v Uh. Hradišti ze dne 15. února 1923 porušen byl zákon v ustanovení §§ 489, 490 tr. zák., rozsudek ten se zrušuje a odvolacímu soudu se ukládá, by, šetře zásady §u 293 tr. ř., ve věci znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Ze spisů okresního soudu v Kroměříži a krajského soudu v Uh. Hradišti vyplývá tento skutkový děj: Obviněný Antonín F., tajemník zemědělského dělnictva, zaslal 3. ledna 1922 velkostatkáři W-ovi doporučený uzavřený dopis, v němž obvinil správce velkostatkáře W-ovo jménem Viléma K-a, že zpronevěřil peníze, které měl na ošacení děl-